

Schitterend Imago

Colofon

ISBN: 978 94 6365 376 3

1e druk 2021

© 2021, Peter Mulhuijzen

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Schitterend Imago

Peter Mulhuijzen

De moed hebben
voor liefde
de deur te openen
is een daad
van bevrijding
voor het deel
van jezelf
dat zich nooit
geliefd heeft gevoeld.
Blij zijn met jezelf
opent de deur.

Proloog

Ze was oogverblindend mooi. Vrienden van mij die haar hadden gezien beschreven haar als adembenemend. Een volbloed. Hoe konden zij weten dat juist deze vrouw de belangrijkste dag in mijn leven om zeep had geholpen?

Ze oogde jong, hoewel haar kleding aangaf dat zij ouder was dan zij leek. De vele sieraden die zij droeg maakten duidelijk dat zij in een hogere liga speelde. Een vrouw die je niet elke dag tegenkomt. Intimiderend. Het verwarrende was dat zij ook iets liefs over zich had, maar misschien verbeelde ik me dat.

‘Jij moet Robert zijn... Robert VanDam.’ Haar stem klonk verleidelijk. ‘Je ziet er indrukwekkend uit in deze outfit. Het staat je goed.’ Ze liet haar vingers langs mijn revers gaan. ‘Dit is een grote dag voor jou... van harte gefeliciteerd.’ Ze glimlachte kort. ‘Ik wed dat jij geen idee hebt wie ik ben.’

Je meent het. Zwijgend staarde ik haar aan, mijn hersenen op volle toeren. Wie was zij verdomme, hoe wist ze wie ik was? Was dit een grap van m’n vrienden? Waarom moesten ze mij weer hebben, uitgerekend op een dag als deze? Werden we gefilmd? Wensend dat ik ergens anders was, keek ik om me heen om te zien of de bekende grappenmakers ergens te bekennen waren.

‘Je vader heeft het je nooit verteld, hè?’

Had me *wat* niet verteld?! Wat *speelde* hier?! Mijn tong lag als bevroren in m’n mond, haar onderzoekende ogen registreerden feilloos wat een stomme klungel ik was.

Haar knappe gelaat werd ineens gespannen. Ze wendde haar hoofd af, leek met haar gedachten ergens anders te zijn. Ze boog haar hoofd; starend naar haar rode schoentjes met hoge naaldhakken schopte ze tegen een denkbeeldig steentje. Nog altijd vermeed ze mij aan te kijken, het duurde een eeuwigheid voor ze weer oogcontact maakte.

‘Ik weet niet zo goed, Robert, hoe ik het je moet vertellen. Ik weet niet eens zeker of dit wel het juiste moment is.’ Ze

zuchtte zachtjes. ‘Misschien was het niet slim van mij om hier vandaag te zijn, maar ik ben er nu eenmaal en er is geen weg terug.’

Weer draaide zij haar hoofd weg. Waren er tranen in haar ogen? Ik wist het niet zeker, maar inmiddels was het me duidelijk dat dit geen grap was. Dit was serieus. Ik wist alleen niet hoe serieus.

‘Nu hij dood is...’ Haar stem stierf weg. Ze beet op haar lip, ik kon zien dat zij tegen haar tranen vocht. Krampachtig slikte zij voor ze verderging: ‘Het is belangrijk dat ik het je vertel. Ik weet dat jouw moeder ontkent dat ik besta... dat is wat je vader mij verteld heeft.’

Wat speelde er tussen deze vrouw en mijn vader?! Shit... wat *had* er gespeeld? Wat voor relatie hadden ze? Was deze vrouw zijn maîtresse? En bij zijn crematie... was zij er ook geweest? Ik had een vage herinnering van de aanwezigen die de laatste eer hadden bewezen, zelf was ik te druk geweest mijn onttredende moeder te ondersteunen. Zijn onverwachte dood, kort voor m’n afstuderen, was een vreselijke schok geweest. Ik had altijd vurig gehoopt dat hij op een dag als vandaag er zou zijn... een vader die trots was op zijn zoon. Het was iets waar ik mijn leven lang naar had verlangd.

‘Ik weet zeker dat zij het je nooit zal vertellen’, vervolgde m’n mysterieuze bezoeker, ‘en dat je moeder mij voor altijd zal haten dat ik jou het volledige plaatje van je vader laat zien. Maar er is geen weg terug... ik moet het je zeggen... moet het uitleggen.’

Starend naar iets in de verte liet zij me nog een tijdje in het ongewisse. Daarna keek ze me recht in mijn ogen, haar intense blik verraadde dat het moment gekomen was. Inmiddels had ik wel door dat het iets ernstigs moest zijn, maar op de klap die zij uitdeelde was ik niet voorbereid.

‘Mijn naam is Irene de Moreau.’ Ze wachtte even voor ze de verbijsterende woorden sprak: ‘Ik ben je zus.’

* * *

Ik ben in een typisch Hollands winterlandschap zoals afgebeeld op kerstkaarten; alles is bedekt met een dikke laag sneeuw, in de witte wereld is geen geluid te horen.

In m'n eentje schaats ik op heel dun ijs, ik kan het horen kraken.

Het verbaast me dat ik zo goed kan schaatsen; toch ben ik bang te vallen en doe heel voorzichtig.

Even later loop ik over een bevroren kanaal; de dreigende lucht is donkergrijs, de wereld om mij heen volkomen verlaten – geen mens te zien.

Onverwacht kom ik bij een plek waar ik mezelf roerloos onder het ijs zie liggen: grote verschrikte ogen in een heel bleek gezicht staren me aan.

Zoals ik daar onder het ijs lig, ben ik net een geest... het ziet er heel levenloos uit.

Ik probeer mezelf te bevrijden door het ijs te breken, maar het is te dik en ik kan niet bij mijn andere zelf komen.

In paniek kijk ik om me heen voor hulp, maar de witte wereld, gevangen onder de sinistere loodgrijze koepel, is nog even leeg als tevoren.

Ik ben ten einde raad, wanhopig en met een diep gevoel van verlatenheid kan ik alleen maar staren naar mijn levenloze zelf terwijl ik mijn hersenen pijnig om te begrijpen wat de boodschap is die zijn ogen mij proberen te vertellen.

Sugarloaf-treffen

september 2019
zaterdag 14.30 uur

Ik had hem niet zien aankomen.

Plotseling was hij daar, alsof hij uit de lucht was komen vallen. Afgezien van zijn slanke lichaamsbouw was er niks bijzonders aan hem te zien, behalve dat hij er zo gewoon uitzag. Zijn leeftijd was moeilijk te schatten, al leed het geen twijfel dat hij ouder was dan ik. Vriendelijke ogen, achter wat vroeger een ziekenfondsbrilletje heette, namen mij op.

‘Goedendag. Dit is een prachtige wereld, vindt u ook niet?’ Zijn begroeting had hij opvallend zacht uitgesproken.

Met tegenzin verliet ik m’n zitplaats op de ijzeren rand van de kleine obelisk op het rotsachtige platform, een perfecte uitzichtplek om de adembenemend mooie uitzichten te bewonderen die een kijkje boden in het groene natuurschoon van zowel Wales als Engeland. Ik nam nog een laatste trek van m’n sigaret en vermorzelde de peuk onder m’n schoen.

‘Ja, deze plek is prachtig, vooral met dit weer.’

‘Bent u al eerder in Wales geweest?’

‘Nee, dit is mijn eerste bezoek.’

Hij vroeg hoelang ik al in Wales was. Ik vertelde dat ik de dag tevoren was aangekomen, noemde het Swan Hotel, waar ik een onderkomen had gevonden, en zorgde er angstvallig voor niets te zeggen over de chaos waarin ik verkeerde.

‘Ah... het Swan Hotel.’ Hij knikte. ‘Prima plek om te logeren. Had u een goede nachtrust?’

De vraag overviel me, maar ik zag er geen kwaad in. ‘Eigenlijk niet, ik heb de halve nacht wakker gelegen, maar ik slaap nooit goed de eerste keer in een vreemd bed.’

‘Juist’, zei hij zacht, terwijl hij het golvende landschap dat zich voor ons uitstreckte in zich opnam. Zwijgend stonden we naast elkaar, alleen wij tweeën, boven op een berg met de

grappige naam Sugarloaf. Na een poos werd de stilte drukkend. Geërgerd wierp ik de vreemdeling een zijdelingse blik toe. Waarom moest hij zo nodig mijn wereld binnendringen? Hier, boven op een eenzame berg, zo'n zeshonderd meter boven zeeniveau, had ik me voor het eerst in lange tijd redelijk ontspannen gevoeld – een welkome ervaring. Dit was waarom ik naar Wales was gekomen: afstand nemen van de jachtige wereld waarin ik me niet langer thuis voelde. Hier had ik een wereld gevonden die me, tot mijn verrassing, beter beviel. Tot deze onbekende opdook. Ik zuchtte inwendig, hoopte vurig dat hij zou opkrassen. Juist nu wilde ik, meer dan ooit, alleen zijn.

Tijdens mijn beklimming van de Sugarloaf, omgeven door een stille wereld waarin geen levende ziel te bekenen was, had ik nagedacht over mijn droom. Het beeld van mezelf bewegingsloos onder een dikke laag ijs bezorgde me weer rillingen. Bizarre dromen kwamen de laatste tijd steeds vaker m'n slaap verstoren. Onruststokers die me angst aanjoegen. Dat zij een boodschap of zelfs een waarschuwing inhielden, had ik wel begrepen. Maar wat precies? Iemand die verstand van dromen had en mij kon vertellen wat de mijne betekenden, kon ik goed gebruiken.

Deze zwijgzame vreemdeling misschien? Heel kalm stond hij te genieten van het landschap dat zich golvend uitstreckte in een steeds wisselend palet van groen voor zover het oog reikte. Mijn komst naar Wales was een soort blind avontuur, dus waarom het er niet op wagen? Na vandaag zou ik deze vreemdeling nooit meer zien.

'Weet u iets af van dromen... ik bedoel, wat zij betekenen? Het is een soort symbolische taal, toch?'

Glimlachend knikte hij. 'Ja, dat klopt.'

Weer een stilte.

Shit, hij maakte het mij niet makkelijk. Als ik meer wilde weten moest ik met de billen bloot. Nu kon ik niet meer terug.

'Kan ik u een droom van mezelf vertellen?'

Hij knikte; z'n vriendelijke ogen nodigden me uit door te gaan. Ik stond op het punt m'n droom van afgelopen nacht te vertellen, toen ik me realiseerde dat die droom erg veel weggaf

over m'n huidige situatie. In plaats daarvan zei ik: 'Niet lang geleden had ik een droom... eigenlijk meer een nachtmerrie... over wat er is gebeurd met de Twin Towers in New York. Ik ben op de bovenste verdieping van het gebouw waar de vlammen uitslaan. Ik kan er niet meer uit, ben gevangen in een inferno van rook en vlammen. Ik sta bij het raam, maar er is helemaal niks te zien... alles is pikzwart van de rook. Ik zie geen uitweg. Als de vlammen dichterbij komen, voelt het alsof ik ga stikken... ik kan niet meer ademen en raak totaal in paniek. Drijfnat van het zweet word ik wakker.'

'Dank je voor het vertrouwen dit met mij te delen. Nu je iets persoonlijks hebt verteld, stel ik voor dat we elkaar tutoyeren.' Ik knikte. 'Mooi. Ik neem aan dat het jou niet is ontgaan dat het centrale thema van je droom is dat jij je in de val voelt zitten... geen uitweg ziet. Misschien herken je om welke situatie in jouw leven het gaat. In ieder geval iets dat jou angst aanjaagt.' Hij ging me te snel, dit kwam wel heel dichtbij. 'Die Twin Towers... wat betekenen ze voor jou?'

Ik wenste dat ik niet over m'n droom begonnen was, maar het was te laat. 'Ik weet het niet. Het was een afschuwelijke ramp. Al die mensen die gevangen zaten... machteloos. Weerloos. Je kunt je nauwelijks voorstellen hoe zij zich gevoeld moeten hebben. Het moet verschrikkelijk geweest zijn, een situatie waar ze totaal geen controle over hadden. Situaties waar ik geen controle over heb, jagen mij angst aan. Die machteloosheid... ik haat dat.'

'Streef je er daarom naar om altijd de macht te hebben?'

Stomverbaasd keek ik hem aan. Waar had hij het over? Het klopte wel wat hij zei, maar hoe kon hij dat weten?

'Hoe weet u... eh, jij dat?'

'O, da's niet zo moeilijk', reageerde hij. 'Je outfit is nieuw en gezien je leeftijd suggereert het dat bergwandelingen geen regelmatige activiteit van je zijn. Toch heb je de moeite genomen hier te komen om van het uitzicht te genieten. Terwijl je geniet van de schoonheid om je heen, steek je een sigaret op. Je doet iets constructiefs en gelijktijdig iets destructiefs... wat voor mij wijst op een zekere onbalans. Iets dat ik vaker tegenkom bij

mannen die uit zijn op macht. Het is niet moeilijk het type te herkennen.’ Glimlachend voegde hij eraan toe: ‘En dan is er natuurlijk jouw droom.’

Zijn woorden, zacht gesproken op een directe manier, hadden de klank dat hij iemand was die wist waar hij over sprak. Ik weerstond de drang om mijn rookverslaving te verdedigen, liet zijn woorden bezinken. Hij klonk niet uitdagend, zei gewoon wat hij zag, belichtte een kant van mij die nieuw was maar waar ik niet omheen kon. Misschien daagde hij me wel uit, een confrontatie met mezelf de realiteit onder ogen te zien, iets waar ik de laatste tijd vaker tegenaan liep. Beangstigend en interessant tegelijk. Het prikkelde mijn nieuwsgierigheid.

‘Hoe zie... eh, jij wat er in New York is gebeurd?’, vroeg ik in een poging hem op een ander spoor te brengen.

‘Tja,’ kwam zijn directe reactie, ‘dat soort rampen zijn in onze westerse wereld onverbrekkelijk met ons leven verbonden. Het is inderdaad belangrijk de betekenis ervan te begrijpen.’

Wij stonden nog steeds op dezelfde plek, en opnieuw daalde een stilte op ons neer. Hij staaarde in de verte, geheel in zijn eigen wereld. Na enige tijd vroeg ik me af of hij zich nog bewust was van mijn aanwezigheid. Op het laatst vroeg ik: ‘Wat is dan die betekenis?’

Hij draaide zich naar mij toe, keek recht in mijn ogen. ‘Het heeft te maken met iets waar jij volgens mij bekend mee bent... leiderschap.’

‘Nu ben ik echt nieuwsgierig.’

‘Onze wereld lijdt niet zozeer onder terroristische calamiteiten zoals in New York... of wereldwijde natuurrampen. De wereld waarin wij leven lijdt onder leiders... incompetente leiders. Ongelijkheid, armoede, klimaatcrisis... het zijn niet bepaald voorbeelden van goed leiderschap, vind je niet?’

Het was curieus hem te horen zeggen wat de vrouw met wie ik getrouwd was meer dan eens onder m’n aandacht gebracht had. Woorden die ik niet had willen horen. Maar Anette deed nu even niet mee, het was belangrijker te weten of ik tot de incompetente club behoorde. ‘Welke leiders bedoel je precies?’

Hij maakte een weids armgebaar. ‘Kies maar. De politiek is

er vol van. En laten we religieuze leiders niet vergeten... van welke religie ook. Misschien wordt de meeste schade aangericht door hen die commerciële ondernemingen runnen. Natuurlijk zijn er uitzonderingen... vrouwen en mannen. Helaas bevestigen zij de regel.'

Zijn oordeel bevestigde mijn angstige vermoedens: het was duidelijk dat ik niet een van de uitzonderingen was. Het maakte me niet blij.

Hij deed z'n bril af en wreef bedachtzaam over z'n neusbrug. Toen hij weer het woord nam, klonk het alsof hij tegen zichzelf sprak: 'Het trieste is: we zijn eraan gewend geraakt... we kunnen er weinig tegen doen. Althans, dat is wat de meeste mensen zichzelf vertellen en zo hun kop in het zand steken, want het is veel gemakkelijker de verantwoordelijkheid voor hun leven over te laten aan anderen. Dit is precies de houding die machtsbeluste leiders in de kaart speelt, hen in staat stelt hun imperiums te bouwen op de onzekerheden, angsten en hebzucht van mensen. Wat ons telkens weer confronteert met de vraag: wie is er de baas in jouw leven?'

Hij zette z'n bril weer op en schonk me een wrang glimlachje. Ik had geen idee wat hij met die vraag bedoelde en of hij van mij een antwoord verwachtte. Zoals hij sprak, was nieuw voor mij, maar er was ook een niet te ontkennen gevoel van herkenning. En een behoefte om meer te horen.

'Het klinkt alsof jij niet zo'n positief beeld hebt van macht.'

'Macht kent vele gedaanten... positief en negatief. Het zijn vooral mannen die uit zijn op 'macht om de macht' die van onze wereld een samenleving hebben gemaakt van onverschilligheid.' Hij wachtte voor hij er zacht aan toevoegde: 'Macht is waar zij op uit zijn, en hun niet te stillen honger betekent dat zij verblind zijn door hun eigen angsten. Het is hun angst die de oorzaak is van de rampen die onze wereld teisteren.'

Ik vond het nog steeds intrigerend dat hij over leiderschap was begonnen. Maar nog meer was ik gefascineerd dat hij een onderwerp aanroerde dat mannen bij voorkeur vermijden maar dat zich de laatste tijd vaker aan mij opdrong.

'Hoe weet je dat... van hun angsten, bedoel ik.'

‘Ah... jij houdt ervan meteen naar de kern te gaan. Mooi.’ Hij knikte instemmend. ‘Het is eigenlijk simpel. Ieder mens stuurt zichzelf aan van binnenuit. Er zijn slechts twee mogelijkheden je eigen regisseur te zijn: ofwel je luistert naar het stemmetje van angst, óf je bent verbonden met je innerlijke wijsheid. Een van de twee. Het is niet zo moeilijk te zien dat mannen die op jacht zijn naar een positie van macht die onze wereld systematisch verwoest, mannen zijn die niet worden geleid door innerlijke wijsheid. Dan blijft er slechts één conclusie over.’

Het klonk logisch, maar ik was niet overtuigd.

‘Gezien de staat waarin onze wereld zich bevindt,’ vervolgde hij, ‘kan ik geen wijsheid ontdekken in hun beslissingen en acties. Het is een levenswet dat waar angst regeert, ongelukken... groot of klein... het onontkoombare resultaat zijn.’

Hij scheen te weten waar hij over sprak, maar ik had nog altijd m’n twijfels. ‘Je kan toch niet alles ophangen aan angst? Hoe zit het met rampen die uit haat voortkomen... zoals in New York?’

‘Ah... terrorisme. Haat is niets anders dan angst-in-actie. Een angst die voortkomt uit pijn.’

Heel ver weg rinkelde een belletje. ‘Wat is de verbinding?’

‘Je haat wat je vreest... en wat pijn doet vrees je het meest. Daarom probeer je het te vernietigen. Je zou het zelfs een vorm van zelfbescherming kunnen noemen.’

‘Maar het draait dus om angst.’

‘En om de tegenpool van angst... liefde. Leaders die zo nodig de wereld moeten veroveren lijden allemaal aan dezelfde kwaal.’

Het werd steeds interessanter. ‘Ik hoor graag je uitleg.’

‘Waarschijnlijk zonder zich er bewust van te zijn, volgen zij een beroemde raadgever uit de zestiende eeuw die grote invloed had op de heersende klasse. Zijn naam is Niccolò Machiavelli. Zijn denken is gebaseerd op het idee van: het doel heiligt de middelen. Hij is vooral bekend door de uitspraak: het is veiliger gevreesd dan geliefd te worden. Onzekere managers maken er graag gebruik van.’ Hij liet zijn ogen taxerend op me rusten. ‘Waarschijnlijk ken je de slogan: vertrouw absoluut niemand... inclusief jezelf.’

Hoe kon hij dit weten over mij? We hadden elkaar nooit eer-

der ontmoet. Was het misschien geen toeval dat wij elkaar troffen op deze berg?

Hij was nog niet klaar. 'Mag ik vragen of jij een idee hebt wat jou drijft naar een positie aan de top?'

Ik bleef stil, zijn directheid was ronduit bedreigend, zwijgen was nog altijd de veilige weg. Met m'n ogen gericht op de valleien die zich uitstrekten naar een verre einder afgewisseld met heuvels in uiteenlopende schakeringen van groen, vroeg ik me af hoe hij kon weten wat mijn ambities waren. Gelijktijdig was ik geobsedeerd door wat hij vertelde. Het kon geen kwaad eens te kijken of ik iets van hem kon leren waar ik m'n voordeel mee zou kunnen doen.

Met z'n volgende woorden leek hij gedachten te kunnen lezen. 'Mocht jij je afvragen waar mijn stelling op is gebaseerd... in je droom bevind jij je op de bovenste verdieping van wat ooit in duplo de hoogste wolkenkrabber ter wereld was. Het kan geen toeval zijn dat het hier gaat om het World Trade Center in het financiële hart van New York. Waarom is die machtspositie zo belangrijk voor je?'

'Vind je dat die vragen ertoe doen?', probeerde ik eronderuit te komen.

'Vind jij van niet?'

'Misschien... maar ik zie geen verband tussen mijn streven naar de top en de rampen die in de wereld gebeuren.'

'Ik noemde ze ongelukken... groot of klein. In het leven van alledag zijn het de kleine die van belang zijn.' Hij liet zijn blik over me dwalen. 'Ik neem aan dat jij 'n leidinggevende positie hebt, gezien je droom zou ik zeggen in een commerciële onderneming.' Ik knikte. 'Jij bent een wereld op zich... een micro-wereld. Hoe jij denkt, wat jij zegt, hoe jij handelt en reageert op anderen, heeft een effect op alle mensen die jij tegenkomt in de loop van een dag. En wel in positieve of in negatieve zin.'

Met zijn simpele analyse zette de vreemdeling mijn wereld zoals ik die ervaarde op zijn kop. Hij intrigeerde mij steeds meer en ik was benieuwd wat er nog meer kwam.

Zijn ogen verlieten mij en dwaalden over het landschap voor ons. Het duurde een tijd voor hij weer sprak. 'De hamvraag

voor iedere leidinggevende is: opereer je vanuit een streven om het welzijn van anderen te bevorderen, of gebruik je mensen alleen voor je eigen gewin? De keuze tussen deze twee verschillende types van leiderschap is allesbepalend voor het lot van onze leefwereld.' Hij keerde zich weer naar mij toe. 'Dit roept de vraag op: heb je de moed te kijken naar wat jou drijft naar een positie van macht?'

Hij ging te snel voor mij. Beangstigend in zijn directheid... op de man af. In dit geval was ik die man. Een man die wel licht kon gebruiken in de duisternis waarin hij rond dwaalde.

Geduldig wachtte hij op m'n reactie. De rust die hij uitstraalde was zo totaal anders dan van de mannen met wie ik dagelijks concurreerde in de commerciële jungle van de zakenwereld. Mannen in keurige pakken en dure leren schoenen, met trendy dure horloges, die zich verplaatsten in heel dure auto's als zichtbaar statussymbool. Die slechts één wet kenden: waar mannen actief zijn, is oorlog niet ver weg. Een oorlog die ten koste van alles moet worden gewonnen. Elke dag weer. Ik had inmiddels het punt bereikt dat ik de hoge kosten die deze manier van geld verdienen met zich bracht, niet meer wilde opbrengen. Niet meer *kon* opbrengen – mijn accu was eenvoudigweg leeg. En om helemaal eerlijk te zijn: dat was al een tijdje zo.

Ik was er niet zeker van of zijn vraag retorisch bedoeld was of dat hij een antwoord verwachtte. De handschoen op te nemen en zijn vraag beantwoorden was gezien mijn precaire situatie misschien een zinvolle uitdaging. Ik vroeg me af hoeveel van mijn collega's het lef zouden hebben die vraag op te pakken.

'Het kan zinvol zijn erachter te komen wat het antwoord is', opperde ik voorzichtig. 'Misschien kan ik wat leren over mezelf. Ik heb alleen geen flauw idee hoe ik het moet aanpakken. En eerlijk gezegd kan ik op dit punt wel wat hulp gebruiken.'

'Wat betekent dat je die persoon zou moeten vertrouwen.'

Een schot in de roos. 'Ja, dat denk ik ook.' Hoe nu verder? Hij scheen haarfijn aan te voelen wat er in mensen omging én hij had de kennis waar ik naar op zoek was. Misschien kon hij me helpen mezelf terug te vinden. In elk geval een uitweg bieden uit de doolhof waarin ik verdwaald was. Ware het niet dat er

één grote hindernis was... levensgroot. Met hem zou ik me op onbekend terrein begeven en niet de controle hebben. Hem een rad voor ogen draaien, mijn gebruikelijke manier mezelf voor anderen ongrijpbaar te maken, zou niet opgaan. Maar deze kans niet benutten leek me niet slim. Ik was weer terug bij af: kon ik hem vertrouwen?

Werken met verborgen agenda's, zoals ik gewend was in de commerciële jungle die lang mijn thuis was, leek niet zijn stijl te zijn. Hij verspilde z'n tijd niet met spelletjes spelen. Het meest intrigerende was zijn relaxte manier van doen, hij scheen zich volkomen op zijn gemak te voelen in zichzelf. Zo in het leven te kunnen staan wilde ik me ook eigen maken. Het was verfrissend iemand tegen te komen die niets had van de stressvolle kijk-eens-hoe-goed-ik-ben-gedrevenheid om anderen te imponeren, zoals bij de mannen die ik tegenkwam in een wereld waar het slechts draaide om heel veel geld verdienen. En toch was ik van hem onder de indruk. Misschien kon hij me leren hoe hij dat deed, het zou me erg goed van pas komen als ik weer terug zou zijn in de commerciële arena.

De vraag of ik hem kon vertrouwen hing nog in de lucht. Ik wist niets van deze man, en hij wist niets van mij. Dat had ook voordelen: er was veiligheid in anonimiteit. Trouwens, wat had ik te verliezen?

'Stel dat ik mezelf onder de loep zou willen nemen... zou dat met jou kunnen?'

Zijn reactie kwam zonder haperen. 'Waarom niet? Ik weet niet hoe het met jou zit, ik heb alle tijd van de wereld. Ik neem aan dat je wilt kijken hoe je wat meer balans in je leven kunt brengen, wat betekent helder krijgen wat er schuilgaat achter jouw streven naar macht.' Ik knikte, zij het niet van harte. 'Vertel eens, wat was je doel in je streven naar de top?'

'Eigenlijk is dat inmiddels verleden tijd voor mij. Ik heb jarenlang keihard gewerkt om een marketing-topdog te worden.' Met enige aarzeling voegde ik eraan toe: 'Nummer één te worden is altijd m'n doel geweest.'

'En dat is nu allemaal verleden tijd?' Hij gaf me een blik met een boodschap die duidelijk was.

‘Om eerlijk te zijn... nee, eigenlijk niet. Maar ik geloof niet meer dat het me ooit nog lukt om nummer één te worden. Als het me inmiddels niet gelukt is, wanneer dan wel? Waarschijnlijk ben ik nog niet eens in de buurt van de top en over een paar jaar is het te laat... dan ben ik te oud... niet meer opgewassen tegen de aanstormende jonge garde.’

‘Hoe weet je dat?’ Kalme ogen achter brillenglazen keken me onderzoekend aan. Niet goed wetend wat ik moest zeggen, kon ik alleen maar terugkijken. ‘Misschien is jouw top nog niet in zicht.’ Mijn verraste reactie ontging hem niet. Glimlachend ging hij verder: ‘Het laatste stuk van de klim is meestal erg steil. Vanuit die positie lijkt het alsof de top verdwenen is. Om alsnog de top te bereiken, moet je heel gemotiveerd zijn. Het is nodig in je visie te blijven geloven, het moet je diepste verlangen zijn. Op dat laatste stukje, net onder de top, is angst je grootste vijand. Het enige waar het om draait is een rotsvast geloof dat het je zal lukken. In het leven draait alles om geloof.’

Uit zijn zak viste hij een hagelwitte zakdoek op en begon zijn brillenglazen op te poetsen. Hij nam er de tijd voor; pas toen hij klaar was en zijn bril opzette, nam hij de draad weer op.

‘Maar eenmaal aan de top wacht de echte uitdaging. Het vergt moed jezelf te confronteren met de vraag: wat voor leider wil ik zijn? Zijn de mensen er voor jou of ben jij er voor de mensen? Met andere woorden: op het moment dat jij de positie van macht hebt verworven waar je van droomde, wacht daar de hamvraag: wie wil je zijn? Het is de vraag die alles bepaalt... zowel voor jou persoonlijk als voor de wereld in z'n geheel.’

*

Het duizelde me een beetje, maar zijn theorie had ook een heel aantrekkelijk kant. ‘Het is dus dat laatste steile stukje dat me ophoudt?’

‘Kan zijn. Maar het is niet alleen de hellingsgraad die de klim bemoeilijkt, het is veel meer wat jij jezelf vertelt over dat steile stuk dat jij probeert te overwinnen. Door welke kracht in jouzelf laat jij je leiden... angst of geloof in eigen kunnen?’

We waren weer terug bij angst. Zijn stokpaardje? ‘Je hebt het steeds over angst, het klinkt alsof dat het eigenlijke probleem is.’

‘Dat zie je goed. Om een goed antwoord te kunnen geven op de wie-wil-ik-zijn-vraag, is het nodig je angsten onder de loep te nemen. Het is een uitdaging die voor iedereen geldt. Ben jij daartoe bereid?’

Ineens voelde ik me niet meer op m’n gemak, dit kwam veel te dichtbij. Maar hoe raakte je met goed fatsoen iemand kwijt die met twee onschuldige maar allesziende ogen naar je keek?

Mij observerend zei hij: ‘Ik zie dat ik te direct ben... misschien jaag ik je angst aan. Het is mijn gewoonte meteen naar de kern van de zaak te gaan als ik met iemand praat over de essenties van het leven.’ Hij stak zijn hand uit. ‘Ik wens je een fijne wandeling terug.’

We schudden elkaar de hand. Hij draaide zich om en even plotseling als hij was opgedoken, verdween de vreemdeling.

*

Mijn eerste reactie was een gefluisterd: ‘Zo, daar ben ik mooi de dans ontsprongen.’ Maar ik wist dat ik mezelf stond te belazeren. Zo voelde ik me niet vanbinnen... totaal niet. Vechtend tegen een opkomend gevoel van wanhoop, staarde ik naar de groene vallei van de rivier de Usk, maar m’n geest registreerde niet wat mijn ogen zagen. Het duurde een eeuwigheid voor het tot mijn hersenen doordrong dat hij weg was en ik me er acuut van bewust werd dat ik dat niet wilde. Deze onbekende leek precies de man te zijn die snapte wat mijn probleem was. En hoogstwaarschijnlijk de oplossing had. Met als gelukkige bijkomstigheid dat het hier in Wales was: niemand van het thuisfront hoefde er iets van te weten. Hij mocht niet zomaar uit m’n leven verdwijnen, hij was precies de man die ik nodig had. Het was een vreemde gedachte, maar ik kon aan niets anders meer denken: *ik had hem nodig!*

Ik zette de sokken erin, liep in hoog tempo de berg af in de richting waarin ik hem had zien weglopen. Ik moest m’n best